

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.750 van 2 april 2015
in de zaak A. 211.323/XIV-35.420**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascale Meulemans
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Koningin Astridlaan 143
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 15 januari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 115.602 van 12 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.292 van 12 februari 2014.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anneleen De Meu, die *loco*advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meral Kalin, die *loco* advocaat Pascale Meulemans verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 28 november 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van verweerster een beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerster stelt op 21 december 2012 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 12 december 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 28 november 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 11, § 2, *iuncto* de artikelen 10, § 2, en 10, § 5, en van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van “het beginsel van de bewijskracht van stukken, overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek”, van de artikelen 2 en 6 van het Gerechtelijk Wetboek en van artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest zowel de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing tot intrekking van verweersters verblijf als de inhoud van artikel 11, § 2, van de vreemdelingenwet miskent. Zij citeert deze bepaling evenals artikel 10, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet, waarnaar de eerstgenoemde bepaling verwijst en waarin is voorzien dat de vreemdeling die wordt vervoegd “over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moet beschikken. Artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen “voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”.

In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de aanvankelijk bestreden beslissing een schending van artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet zou inhouden omdat in die beslissing wel wordt aanvaard dat verweersters partner actief werk zoekt, doch dat er bijkomende voorwaarden in zouden worden gesteld die niet in de wet staan. Dit wordt volgens de verzoekende partij gelogenstraft door de inhoud van de aanvankelijk bestreden beslissing, waarin de gemachtigde ambtenaar uitdrukkelijk motiveert de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking te nemen nu niet wordt bewezen dat verweersters echtgenoot actief werk zoekt. Vermits de aanvankelijk bestreden beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht enkel steunt op het motief dat verweersters echtgenoot niet heeft aangetoond actief werk te zoeken, mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel nagaan of dit motief door het bestuur op wettige en kennelijk redelijke wijze werd beoordeeld, hetgeen hij te dezen niet heeft gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent aldus ook de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 11, § 2, *iuncto* de artikelen 10, § 2 en 10, § 5, van de vreemdelingenwet miskent in de mate dat in het bestreden arrest wordt aangegeven dat de verzoekende partij bij de beoordeling van de vraag of wordt aangetoond dat de betrokkene actief werk zoekt, geen rekening zou mogen houden met de duur en periode van werkloosheid of met de omstandigheden en redenen bij de beoordeling van bepaalde aangebrachte bewijsstukken. De verzoekende partij beschikt bij die beoordeling over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het bewijs van het actief naar werk zoeken is vrij, de bewijslast daarvoor ligt bij de vreemdeling en het bestuur oordeelt discretionair of de vreemdeling dit bewijs levert.

Volgens de aanvankelijk bestreden beslissing werd niet aangetoond dat de referentiepersoon actief werk zocht, vermits hij reeds lange tijd ononderbroken werkloosheidsuitkeringen genoot en hij pas bewijzen van een zoektocht naar werk trachtte te verzamelen na daartoe te zijn uitgenodigd. De

verzoekende partij vervolgt dat in het bestreden arrest niet wordt nagegaan of het kennelijk onredelijk was in de aanvankelijk bestreden beslissing vast te stellen dat niet is aangetoond dat verweersters echtgenoot werkelijk actief werk zoekt, doch dat wel wordt geoordeeld dat de in de aanvankelijk bestreden beslissing aangehaalde omstandigheden niet in de wet worden vermeld en dus niet bij de beoordeling mogen worden betrokken. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het voorleggen van bewijsstukken betreffende een zoektocht naar werk volstaat als bewijs van het actief zoeken naar werk, stelt hij zich in de plaats van het bestuur. Met de overweging dat de huidige verzoekende partij enkel met welbepaalde elementen rekening mag houden, zonder daarbij andere zaken in overweging te nemen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet, waarin immers niet wordt verduidelijkt hoe het bewijs van actief zoeken naar werk moet worden geleverd.

5. Verweester herhaalt in de memorie van antwoord haar middel uit het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij voegt eraan toe dat de bewering van de verzoekende partij als zou niet bewezen zijn dat verweersters partner actief naar werk zoekt, volstrekt onredelijk is en in strijd met de vaststellingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Met betrekking tot het eerste onderdeel voegt zij toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing schendt door zich te beperken tot een fragmentarische lezing ervan.

Met betrekking tot het tweede onderdeel voegt de verzoekende partij toe dat verweester in de memorie van antwoord niet ingaat op de inhoud van het cassatieberoep of van het bestreden arrest.

Beoordeling

Wat betreft het eerste middelonderdeel

7. Naar luid van artikel 11, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van die wet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan één van de in dat artikel 10 bepaalde voorwaarden.

Artikel 10, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in § 1, eerste lid, 4° en 5° bedoelde vreemdeling het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die wordt vervoegd, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt onder meer dat bij het beoordelen van de hiervoor bedoelde bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met hun aard en regelmatigheid en dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Deze bepalingen houden derhalve in dat de vreemdeling die door zijn echtgenote wordt vervoegd, over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken, waarbij zijn werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenote kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

8. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar de stukken die huidige verweerster had ingediend aangaande de zoektocht van haar

echtgenoot naar werk, dat in die beslissing niet wordt ontkend dat verweersters echtgenoot actief op zoek was naar werk doch dat erin wordt besloten dat die zeer recente pogingen niet opwegen tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen en dat er in die beslissing aan wordt getild dat verweersters echtgenoot pas na een brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 6 september 2012 moeite heeft gedaan om te bewijzen dat hij actief op zoek was naar werk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt dan op dat artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet een actieve zoektocht naar werk vereist, zonder dat “zeer recente pogingen” in dat verband niet in aanmerking zouden mogen worden genomen en zonder dat een balans zou mogen worden gemaakt tussen een recente zoektocht naar werk en ontvangen werkloosheidsuitkeringen. Daarom worden volgens het bestreden arrest in de aanvankelijk bestreden beslissing voorwaarden toegevoegd aan de wet.

9. Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, blijkt uit de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing niet dat de huidige verzoekende partij daarin heeft aanvaard dat verweersters echtgenoot actief werk zocht. Na de vaststellingen dat verweersters echtgenoot sedert 17 oktober 2001 bijna continu uitkeringsgerechtigd volledig werkloos is geweest en dat hij pas na een brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 6 september 2012, waarin werd aangegeven dat verweersters verblijfsrecht in het gedrang kwam, moeite heeft gedaan om te bewijzen dat hij actief werk zocht, met name door enkele inschrijvingen en kandidaturen voor jobs bij drie interimbureaus, overweegt de verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing dat “deze zeer recente pogingen [niet op]wegen [...] tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen”. Uit deze bewoordingen blijkt integendeel dat de verzoekende partij in die beslissing net niet aanvaardt dat verweersters echtgenoot actief werk zocht, dit in het licht van de langdurige volledige werkloosheid van verweersters echtgenoot en van het feit dat de recente en beperkte pogingen om te bewijzen dat hij toch actief werk zocht, slechts werden geleverd na een brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 6 september 2012 waarin werd meegedeeld dat verweersters verblijfsrecht in het gedrang kwam. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest wat dat betreft de bewoordingen en de inhoud van de aanvankelijk bestreden beslissing miskend en aldus de bewijskracht van akten, zoals vastgelegd in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, geschonden.

Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate gegrond.

Wat betreft het tweede middelonderdeel

10. Op grond van artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenoot of partner die vervoegd wordt, “de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk”. De vereiste dat de betrokkene “actief” werk zoekt is uitdrukkelijk voorzien en de verzoekende partij beschikt wat dat betreft over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat deze bepaling niet voorziet “dat ‘zeer recente pogingen’ in dit verband niet in aanmerking kunnen worden genomen of dat een balans mag worden gemaakt tussen een recente zoektocht naar werk en ontvangen onderhoudsuitkeringen”.

Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest voorhoudt, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing niet gesteld dat “zeer recente pogingen” niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van het actief zoeken naar werk. Deze pogingen worden wel degelijk in aanmerking genomen, doch er wordt geoordeeld dat zij “niet op[wegen] tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen”. Met die beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing voegt de verzoekende partij geen voorwaarden toe aan de wet doch maakt zij slechts gebruik van haar discretionaire bevoegdheid, die haar immers toelaat verschillende elementen tegen

elkaar af te wegen om al dan niet te aanvaarden of de betrokkene “actief” werk zoekt. Met het bestreden arrest wordt artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet geschonden door ervan uit te gaan dat de huidige verzoekende partij de hiervoor aangehaalde elementen niet in overweging mag nemen bij de beoordeling van de bewijsstukken met betrekking tot het actief zoeken naar werk.

Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 115.602 van 12 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. Verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques